

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Hvor jeg af Længsel bæver

Citation: Winther, Christian: "Hvor jeg af Længsel bæver", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 298. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid95439/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hold Eders Glands da yndigt
For Sky og Taage frie;
Og lad *mig* ene speile
Min Tilværelse deri!

Hvor jeg af Længsel bæver
Hist i den kolde Nat,
Og mod Dit Vindue hæver
Mit Blik af Taarer mat;

Der risler ingen Kilder,
Der vifter intet Træ,
Ei Nattergalens Triller
Fremgaae fra Myrthens Læ;

Ei milde Vinde lufte
Hen over Havens Bed,
Hvor Natvioler dufte
Og slumre sødt derved;

Ei Bjerget kaster Skygge
Ud over Dal og Strøm,
Hvor gamle Minder bygge
Og ligge som i Drøm;

Ei Stjernens Øie titter
Ned til en vild Ruin;
Og Du har intet Gitter,
Jeg ingen Mandolin;

Og uden Melodier
I Nattens kolde Gys
Jeg ene staaer og tier
Og stirrer paa Dit Lys! —

Men — var den til at høre
Mit Hjertes stille Sang,
Og fulgte blot et Øre
De Melodiers Gang;

Og kunde den blot anes
Den rige Billedpragt,
Som i mit Bryst fremmanes
Ved *denne* Længsels Magt;

Og var min tause Tanke
Klar, som en Harpes Lyd, —
Da vilde snart sig sanke
En Verden, fuld af Fryd,

Som henrykt vilde sænke
Sig ned i Sangens Strøm,
Og med min Tanke tænke
Og drømme med min Drøm. —

Men taus jeg staaer alene,
Og vandre maa min Vei
Paa Gadens øde Stene, —
Selv Du mig aner eil

Sov sødeligt i Dødens Skrin,
Du Rose, spæd og faur og fin!

Sov sødt, o Barn! Dit Liv, Din Død
Mig smelter i en Vemod sød.

I *Hendes* stille Fredens Hjem
Du kom til Liv og spired frem.

Du voxed under *Hendes* Haand,
Omsvæved huldt af *Hendes* Aand.

Du lærte *Hendes* klare Blik,
Og *Hendes* Læbers Smil Du fik.

Hun redte Dig Din Vugge grøn —
Og hvad Du var, blev *Hendes* Løn.

Tidt tankefuld Hun paa Dig saae,
Mens end i Svøb og Baand Du laae.

Og da Din Puppes Ringe brast,
Fik Hun det første Øiekast.

Hun saae Dit Hjertes første Slag,
Hun drak Dit første Aandedrag.

Du — med det stille, fromme Sind
I *Hendes* Liv Dig leved ind.

Men ak! den Fryd kun vared kort!
Til Een Hun sendte Dig jo bort.